

KINH TẶNG NHẤT A-HÀM

QUYỂN 28

Phẩm 36: THÍNH PHÁP

KINH SỐ 1¹

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Kỳ-đà Cấp cô độc, nước Xá-vệ.

Bấy giờ, Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo:

– Tỳ thời nghe pháp có năm công đức, tùy thời vâng lãnh không mất thứ lớp. Sao gọi là năm?

1. Điều chưa từng nghe, nay được nghe.
2. Điều đã được nghe, tụng đọc lại.
3. Kiến giải không tà lệch.
4. Không có hồ nghi.
5. Hiểu nghĩa sâu xa².

Tỳ thời nghe Pháp có năm công đức, cho nên, này các Tỳ-kheo, hãy tìm cầu phương tiện tùy thời nghe pháp.

Các Tỳ-kheo, hãy học điều này như vậy.

Các Tỳ-kheo sau khi nghe những gì Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

M

---

¹. Pāli, A V 202 Dhammassavanasutta (R.iii. 247).

². Pāli: Cittaṃ pasīdati, tâm minh tịnh.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

KINH SỐ 2

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Kỳ-đà Cấp cô độc, nước Xá-vệ.

Bấy giờ, Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo:

–Làm nhà tắm có năm công đức. Năm công đức gì?

1. Trừ gió.
2. Khỏi bệnh.
3. Trừ bụi nhơ.
4. Thân thể nhẹ nhàng.
5. Được mập trắng.

Này Tỳ-kheo, đó gọi là làm nhà tắm có năm công đức. Cho nên, các Tỳ-kheo, nếu có chúng bốn bộ muốn có năm công đức này, muốn cầu năm công đức này, hãy tìm cầu phương tiện tạo lập nhà tắm.

Các Tỳ-kheo hãy học điều này như vậy.

Các Tỳ-kheo sau khi nghe những gì Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

M

KINH SỐ 3³

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Kỳ-đà Cấp cô độc, nước Xá-vệ.

Bấy giờ, Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo:

–Thí người tắm xỉa răng⁴ có năm công đức. Sao gọi là năm?

1. Trừ gió.
2. Trừ nước dãi.
3. Sinh tạng được tiêu.
4. Trong miệng không hôi.
5. Mắt được trong sạch.

Này Tỳ-kheo, đó gọi là thí người tắm xỉa răng có năm công đức. Nếu thiện nam, thiện nữ nào cầu năm công thì hãy nghĩ đến việc dùng tăm xỉa răng bố thí.

Các Tỳ-kheo, hãy học điều này như vậy.

Các Tỳ-kheo sau khi nghe những gì Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

M

KINH SỐ 4

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Kỳ-đà Cấp cô độc, nước Xá-vệ.

³. Pāli, A V 208 Dantakaṭṭhasutta (R. iii. 250).

⁴. Dương chi 楊枝, nhánh thông, dùng để xỉa răng. Pāli: Dantakaṭṭha.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bấy giờ, Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo:

–Các vị có thấy người mổ bò, do nghiệp tài lợi này, sau đó được cỡi xe, ngựa, voi lớn không?

Các Tỳ-kheo đáp:

–Thưa không, bạch Thế Tôn.

Thế Tôn bảo:

–Lành thay, Tỳ-kheo, Ta cũng không thấy, không nghe người mổ bò, sát hại bò, rồi được cỡi xe, ngựa, voi lớn. Vì sao? Ta không thấy người mổ bò được cỡi xe, ngựa, voi lớn, vì hẳn không có lý này.

Thế nào, Tỳ-kheo, các ông có thấy người mổ dê, giết heo, săn bắt nai, sau đó được cỡi xe, ngựa, voi lớn không?

Các Tỳ-kheo đáp:

–Thưa không, bạch Thế Tôn.

Thế Tôn bảo:

–Lành thay, các Tỳ-kheo, Ta cũng không thấy, không nghe người nào mổ bò, hại chúng sinh rồi mà được cỡi xe, ngựa, voi lớn. Hoàn toàn không lý này. Tỳ-kheo, các ông nếu thấy người giết bò nào cỡi xe, ngựa, voi lớn thì đó là đức đời trước chớ không phải phước đời này, đều là do hành vi được làm đời trước mang lại. Nếu các ông thấy người giết dê được cỡi xe, ngựa, voi lớn thì nên biết người này, đã gieo phước trong đời trước. Sở dĩ như vậy là vì do tâm giết hại chưa trừ được. Tại sao vậy? Người gần gũi kẻ ác, ưa thích sát sinh, gieo trồng tội địa ngục, nếu trở lại nhân gian thì tuổi thọ rất ngắn. Người ưa thích trộm cắp, gieo trồng tội địa ngục cũng như người mổ trâu kia. Mua rẻ bán đắt, lừa dối người đời, không cầu Chánh pháp, cũng giống như người mổ bò kia do tâm sát sinh nên đưa đến tội lỗi này, không được cỡi xe, ngựa, voi lớn. Cho nên, các Tỳ-kheo, hãy khởi lòng từ đối với hết thảy chúng sinh.

Các Tỳ-kheo, hãy học điều này như vậy.

Các Tỳ-kheo sau khi nghe những gì Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

M

KINH SỐ 5

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật cùng năm trăm Tỳ-kheo ở trong vườn cây Cấp cô độc, rừng Kỳ-đà, nước Xá-vệ. Bấy giờ, Thích Đê-hoàn Nhân, trong khoảng thời gian co duỗi cánh tay, đến chỗ Thế Tôn, đánh lễ sát chân, rồi ngồi qua một bên. Lúc này, Thích Đê-hoàn Nhân bạch Thế Tôn:

–Như Lai cũng nói, phạm Như Lai xuất thế tất sẽ vì năm việc. Sao gọi là năm?

1. Chuyển pháp luân.
2. Độ cha mẹ.
3. Người không tin dựng lòng tin.
4. Chưa phát tâm Bồ-tát khiến phát ý Bồ-tát.
5. Thọ ký thành Phật trong khoảng thời gian đó.

Như Lai xuất hiện tất sẽ vì năm nhân duyên này. Nay mẹ của Như Lai tại trời Tam thập tam muốn được nghe pháp. Nay Như Lai đang ở giữa chúng bốn bộ trong cõi Diêm-

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

phù-lý⁵, vua và nhân dân đều tập hợp lại. Lành thay, Thế Tôn, mong Ngài đến trời Tam thập tam mà thuyết pháp cho mẹ.

Lúc ấy, Thế Tôn im lặng nhận lời.

Bấy giờ, Long vương Nan-đà Ưu-bà-nan-đà⁶ có ý nghĩ như vậy: “Các Sa-môn trọc đầu này bay ở trên ta. Ta phải tìm cách không cho bay qua.”

Rồi Long vương nổi giận phun lửa gió lớn khiến suốt cả Diêm-phù-lý lửa đốt cháy.

A-nan bạch Phật:

–Trong Diêm-phù-đề này, vì sao có khói lửa này?

Thế Tôn bảo:

–Đây là hai rồng chúa có ý nghĩ nghĩ rằng: “Các Sa-môn trọc đầu thường bay trên ta, chúng ta phải chế ngự, không để cho vượt qua hư không.” Rồi nổi giận phun khói lửa này. Do nhân duyên này, nên đưa đến biến cố đây.

Lúc ấy, Tôn giả Ca-diếp từ chỗ ngồi đứng dậy, bạch Thế Tôn:

–Nay con muốn đi chiến đấu với chúng.

Thế Tôn bảo:

–Hai rồng chúa này rất hung ác, khó có thể giáo hóa. Ông hãy về chỗ ngồi đi.

Tôn giả A-na-luật từ chỗ ngồi đứng dậy, bạch Thế Tôn:

–Nay muốn đến phục rồng dữ kia.

Thế Tôn bảo:

–Hai rồng chúa này rất hung ác, khó có thể giáo hóa. Ông hãy về chỗ ngồi đi.

Các Tôn giả Ly-việt, Ca-chiên-diên, Tu-bồ-đề, Ưu-đà-di, Bà-kiệt đều từ chỗ ngồi đứng dậy, bạch Thế Tôn:

–Nay con muốn đến hàng phục rồng ác.

Thế Tôn bảo:

–Hai rồng chúa này rất hung ác, khó có thể giáo hóa, ông hãy về chỗ ngồi đi.

Lúc ấy, Tôn giả Đại-mục-kiên-liên từ chỗ ngồi đứng dậy, bày vai phải, quỳ gối chấp tay bạch Phật:

–Con muốn đến đó để hàng phục rồng dữ.

Thế Tôn đáp:

–Hai rồng chúa này rất hung ác, khó có thể hàng phục giáo hóa. Nay thầy làm thế nào để giáo hóa rồng chúa kia?

Mục-liên bạch Phật:

–Đến đó, trước tiên con hóa hình rất lớn làm rồng kia sợ khiếp, sau đó lại hóa hình rất là nhỏ và cuối cùng thì dùng phép thường mà hàng phục nó.

Thế Tôn bảo:

–Lành thay, Mục-liên! Thầy có khả năng để hàng phục rồng dữ. Nhưng nay Mục-liên phải giữ vững tâm ý chớ nổi loạn tưởng. Vì sao? Vì rồng hung ác kia sẵn sàng quấy nhiễu thầy.

Mục-liên liền đánh lễ sát chân Phật, rồi trong khoảnh khắc như co duỗi cánh tay, biến khỏi nơi ấy, đến trên núi Tu-di. Lúc ấy, rồng chúa Nan-đà Ưu-bà-nan-đà đang quần quanh núi Tu-di bảy vòng, nổi sân giận tột độ phun ra khói lửa lớn.

⁵. Diêm-phủ-lý 閻浮里 : Diêm-phù-đề.

⁶. Nan-đà Ưu-bà-nan-đà 難陀優槃難陀, long vương, truyền thuyết phương Bắc (Divyādāna, Saddharmapuṇḍrīka) xem là hai anh em: Nanda và Upananda. Truyền thuyết Pāli là chỉ một: Nandopananda. Chuyện kể ở đây tương đương với chuyện kể trong Pāli, Thag A. R.iii. 177.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Khi ấy, Mục-liên tự ẩn thân mình, hóa làm rồng chúa lớn có mười bốn đầu, quần quanh núi Tu-di mười bốn vòng, phun ra lửa khói lớn dữ dội, ở ngay trên hai rồng chúa.

Rồng chúa Nan-đà Ưu-bàn-nan-đà thấy rồng chúa có mười bốn đầu, liền sinh lòng sợ hãi tự nói với nhau rằng:

–Hôm nay, chúng ta phải thử xem oai lực rồng chúa kia xem có thắng được ta không?

Rồi rồng chúa Nan-đà Ưu-bàn-nan-đà quật đuôi vào biển cả, lấy nước rưới lên đến trời Tam thập tam, nhưng vẫn không chạm thân Mục-liên. Lúc này, Tôn giả Mục-liên lại thò đuôi vào trong nước biển, nước trào lên đến trời Phạm-ca-di và lại rưới lên thân hai rồng chúa.

Khi ấy, hai rồng chúa tự bảo với nhau:

–Chúng ta dùng hết sức lực lấy nước rưới đến trời Tam thập tam, nhưng rồng chúa lớn này lại vượt lên ta quá nhiều. Chúng ta chính có bảy đầu, nay rồng chúa này mười bốn đầu. Chúng ta quần quanh núi Tu-di bảy vòng, nay rồng chúa này quần quanh núi Tu-di mười bốn vòng. Nay, hai chúa rồng ta phải hợp sức cùng chiến đấu nhau.

Rồi hai chúa rồng nổi cơn thịnh nộ, làm sấm chớp, sét đánh, phun lửa ngọn lớn. Lúc ấy, Tôn giả Đại Mục-liên suy nghĩ: “Phàm rồng mà chiến đấu thì nổi lửa, sấm sét. Nếu ta cũng đấu bằng lửa và sấm sét, nhân dân trong Diêm-phù-lý và trời Tam thập tam đều sẽ bị hại. Nay ta hóa hình rất nhỏ để đấu.”

Mục-liên liền hóa ra hình rất nhỏ, chun vào miệng rồng, rồi từ trong lỗ mũi ra; hoặc vào từ mũi ra từ tai; hoặc vào trong tai, ra từ mắt; ra từ trong mắt rồi đi lại trên lông mi.

Bấy giờ, hai rồng chúa lòng rất lo sợ, nghĩ thầm: “Rồng chúa lớn này rất có oai lực rất lớn mới có thể vào trong miệng rồi ra từ mũi; vào trong mũi, ra từ mắt. Hôm nay chúng ta thật sự thua. Loài rồng chúng ta hiện có bốn chủng loại: Sinh trứng, sinh thai, sinh nơi ẩm thấp, hóa sinh; nhưng không ai vượt khỏi chúng ta. Nay rồng chúa này, có oai lực như vậy thì chúng ta không thể đánh lại. Tánh mạng chúng ta chết ngay trong chốc lát. Cả hai lòng sợ hãi, toàn thể lông đều dựng đứng.

Mục-liên khi thấy rồng chúa sợ hãi, liền hiện trở lại nguyên hình và đi trên mi mắt rồng chúa.

Lúc ấy hai rồng chúa trông thấy Đại Mục-liên, bèn nói với nhau:

–Đây là Sa-môn Mục-liên chứ chẳng phải rồng chúa. Ông này có oai lực thật là kỳ lạ mới có thể đấu với chúng ta.

Rồi hai rồng chúa bạch Mục-liên:

–Vì sao Tôn giả lại quấy nhiễu chúng tôi đến như vậy? Muốn dạy bảo điều gì phải không?

Mục-liên đáp:

–Hôm qua các người nghĩ như vậy: “Vì sao các Sa-môn trọc đầu lại thường bay ở trên chúng ta, nay phải chế ngự họ.”

Rồng chúa đáp:

–Đúng vậy, Mục-liên!

Mục-liên nói:

–Rồng chúa nên biết, núi Tu-di này là đường đi của chư Thiên, chẳng phải nơi ở của người.

Rồng chúa đáp:

–Cúi xin tha thứ, không trách phạt chúng tôi. Từ đây về sau chúng tôi sẽ không dám

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

xúc nhiễu, khởi loạn tưởng ác. Cúi xin ngài cho phép làm đệ tử.

Mục-liên đáp:

–Các người chớ tự quy y thân ta. Các người hãy tự quy y nơi mà ta quy y.

Rồng chúa bạch Mục-liên:

–Hôm nay chúng con xin tự quy y Như Lai.

Mục-liên bảo:

–Các người không thể ở tại núi Tu-di này mà tự quy y Thế Tôn. Nay hãy cùng ta đến thành Xá-vệ mới được tự quy y.

Bấy giờ, Mục-liên dẫn hai rồng chúa, trong khoảnh như co duỗi cánh tay, từ trên núi Tu-di đến thành Xá-vệ. Lúc ấy, Thế Tôn đang thuyết pháp cho vô số chúng. Mục-liên bảo hai rồng chúa:

–Các người nên biết, nay Thế Tôn đang thuyết pháp cho vô số chúng. Các người không thể để nguyên hình mà đến chỗ Thế Tôn.

Rồng chúa đáp:

–Đúng vậy, Mục-liên!

Rồng chúa bèn hoàn ẩn hình rồng, hóa làm hình người không cao, không thấp, tướng mạo xinh đẹp như màu hoa đào.

Lúc ấy, Mục-liên đến chỗ Thế Tôn, đánh lễ sát chân, ngồi qua một bên. Rồng chúa đến chỗ Thế Tôn, đánh lễ sát chân, ngồi qua một bên. Bấy giờ, Mục-liên bảo rồng chúa:

–Đã đúng lúc, hãy tiến tới trước!

Rồng chúa nghe Mục-liên nói, liền từ chỗ ngồi đứng dậy, quỳ xuống chấp tay, bạch Thế Tôn:

–Hai dòng họ chúng con một tên là Nan-đà, hai tên là Ưu-bàn-nan-đà xin quy y Như Lai, thọ trì năm giới. Cúi xin Thế Tôn cho phép con làm Ưu-bà-tắc. Nguyên suốt đời không còn sát sinh nữa.

Thế Tôn liền búng ngón tay chấp nhận. Hai rồng chúa liền trở về chỗ cũ ngồi, muốn được nghe pháp.

Bấy giờ, vua Ba-tư-nặc liền nghĩ như vậy: “Vì nhân duyên gì khiến trong cõi Diêm-phù-đề này có khói lửa như vậy?”

Rồi vua Ba-tư-nặc đi xe bảo vũ ra khỏi thành Xá-vệ, đến chỗ Thế Tôn. Bấy giờ, nhân dân từ xa thấy vua đến, mọi người đều đứng dậy nghênh đón:

–Khéo đến, đại vương! Mời đến ngồi đây!

Lúc ấy, hai rồng chúa im lặng không đứng dậy. Vua Ba-tư-nặc đánh lễ sát chân Phật, ngồi qua một bên. Đại vương bạch Thế Tôn:

–Nay, con có việc muốn hỏi, cúi xin Thế Tôn diễn giải từng việc cho.

Thế Tôn bảo:

–Có điều gì, cứ hỏi. Nay là lúc thích hợp.

Vua Ba-tư-nặc bạch Phật:

–Nay, vì nhân duyên gì trong Diêm-phù-đề này, có khói lửa như vậy?

Thế Tôn bảo:

–Do rồng chúa Nan-đà và Ưu-bàn-nan-đà gây ra. Nhưng nay đại vương chớ có kinh sợ. Từ nay không còn biến họa khói lửa nữa.

Lúc ấy, vua Ba-tư-nặc liền nghĩ thầm: “Nay, ta là đại vương của một nước, nhân dân tôn kính, danh tiếng vang khắp bốn phương. Còn hai người này từ đâu đến, thấy ta đến đây, cũng không đứng dậy nghênh đón? Nếu ở trong nước ta, ta sẽ bắt nốt. Nếu ở nơi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

khác đến, sẽ bắt giết chúng nó.”

Rồng chúa biết được những ý nghĩ trong tâm vua, liền nổi giận. Rồng chúa nghĩ như vậy: “Chúng ta không có lỗi gì đối với vua này, mà ông trở lại muốn sát hại ta. Ta phải bắt quốc vương này và dân chúng nước Ca-di giết hết.”

Rồng chúa liền từ chỗ ngồi đứng dậy, đánh lễ sát chân Thế Tôn rồi ra đi. Rồi khỏi Kỳ hoàn không xa, chúng liền biến mất.

Lúc ấy, vua Ba-tư-nặc thấy hai người này đi chưa lâu, liền bạch Thế Tôn:

–Việc nước rất bận rộn, con xin trở về cung.

Thế Tôn bảo:

–Nên biết đúng thời!

Lúc ấy, vua Ba-tư-nặc liền từ chỗ ngồi đứng dậy lui đi; bảo quần thần:

–Hai người vừa rồi đi đường nào? Mau bắt chúng!

Theo lệnh vua, các quần thần liền đuổi theo tìm kiếm, mà không biết ở đâu, liền trở về trong cung.

Lúc ấy, rồng chúa Nan-đà và Ưu-bàn-nan-đà đều tự nghĩ như vậy: “Chúng ta không lỗi đối với vua kia mà vừa rồi muốn bắt giết chúng ta. Chúng ta sẽ hại nhân dân của ông ấy, khiến không còn ai sống sót.” Nhưng rồng chúa lại tự nghĩ: “Nhân dân trong nước có lỗi lầm gì? Chỉ cần bắt nhân dân trong thành Xá-vệ hại hết.” Lại nghĩ lại: “Người nước Xá-vệ có lỗi lầm gì đối với chúng ta? Cần bắt quan lại và quyến thuộc trong cung vua giết hết.”

Bấy giờ, Thế Tôn biết được những ý nghĩ trong tâm rồng chúa, liền bảo Mục-liên:

–Nay ông hãy cứu vua Ba-tư-nặc, đừng để vua bị rồng chúa Nan-đà và Ưu-bàn-nan-đà làm hại.

Mục-liên đáp:

–Thưa vâng, bạch Thế Tôn!

Mục-liên vâng lời Phật dạy, đánh lễ sát chân Thế Tôn lui đi. Ở trên cung vua, ngài ẩn thân ngồi kiết già. Lúc ấy, hai rồng chúa tạo ra sấm vang, sét đánh, mưa to, gió lớn bên trên cung vua, hoặc mưa gạch đá, hoặc mưa đao kiếm. Chúng chưa kịp rơi xuống đất liền biến thành hoa sen xanh ở giữa hư không. Rồng chúa lúc này lại càng nổi giận, mưa núi cao ở trên cung điện. Mục-liên lúc này lại biến chúng thành các loại đồ ăn thức uống. Rồng chúa lúc này lại càng thêm tức giận bưng bưng, mưa các loại đao kiếm. Mục-liên lúc đó lại biến thành áo quần rất đẹp. Rồng chúa lúc ấy, lại càng thêm tức giận, lại mưa cát, sỏi, đá, trên cung vua Ba-tư-nặc, chưa rơi xuống đất đã hóa thành bảy báu. Lúc này, vua Ba-tư-nặc thấy trong cung điện mưa các thứ bảy báu, vui mừng hơn hờ không tự kiểm chế được, liền nghĩ: “Người có đức trong Diêm-phù-đề này không ai lại hơn ta, chỉ trừ Như Lai. Vì sao? Vì trong nhà ta trồng cứ trên một gốc lúa thu hoạch được một đấu gạo, cơm dùng nước mía nấu, rất là thơm ngon. Nay ở trên cung điện lại có mưa bảy báu. Ta có thể được làm Chuyển luân thánh vương ư?” Lúc ấy, vua Ba-tư-nặc dẫn các cung nữ đi nhặt bảy báu.

Hai rồng chúa lúc này, nói với nhau:

–Điều này có ý nghĩa gì? Chúng ta đến đây để hại vua Ba-tư-nặc, nhưng sao lại biến hóa đến như thế này? Có bao nhiêu thế lực, hôm nay đã đem ra tận dụng hết, mà vẫn không thể động đến phần mảy may nào vua Ba-tư-nặc!

Ngay khi ấy, rồng chúa trông thấy Mục-liên ngồi kiết già trên cung điện, chánh thân chánh ý, thân không nghiêng ngả. Thấy vậy, nghĩ thầm: “Đây chắc là do Mục-liên làm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

ra!” Lúc ấy, hai rồng chúa vì thấy Mục-liên nên liền lui đi.

Khi Mục-liên thấy rồng chúa đã đi, liền xả thân tức, đến chỗ Thế Tôn, đánh lễ sát chân, rồi ngồi qua một bên.

Lúc ấy, vua Ba-tư-nặc suy nghĩ: “Những loại đồ ăn thức uống này không nên dùng trước. Phải đem dâng Như Lai trước, sau đó tự mình dùng.” Vua Ba-tư-nặc liền cho xe chở châu báu và các loại đồ ăn uống đến chỗ Thế Tôn, bạch:

–Hôm qua, trời mưa bầy bấu và thức ăn uống này. Cúi xin thọ nhận.

Lúc ấy, Đại Mục-liên cách Như Lai không xa. Phật bảo vua:

–Nay vua hãy đem bầy bấu và đồ ăn uống cho Đại Mục-liên. Vì sao? Vì nhờ ân của Mục-liên mà vua được sinh trở lại trên đất Thánh hiền.

Vua Ba-tư-nặc bạch Phật:

–Vì lý do gì mà nói con sinh trở lại?

Thế Tôn bảo:

–Sáng hôm qua vua có đến gặp Ta để nghe pháp phải không? Lúc ấy, có hai người cũng đến nghe pháp. Vua đã nghĩ như vậy: “Ta ở đất nước này là hào quý tối tôn, được mọi người kính trọng, nhưng hai người này từ đâu đến, thấy ta không đứng dậy nghênh đón?”

Lúc ấy, vua bạch Phật:

–Đúng vậy, Thế Tôn!

Thế Tôn bảo:

–Đó chẳng phải là người, mà chính là rồng chúa Nan-đà và Ưu-bàn-nan-đà. Biết được ý vua, chúng bảo nhau: “Chúng ta không có lỗi đối với ông vua người này, sao ông lại muốn hại chúng ta? Ta phải tiêu diệt đất nước này.” Ta biết được những ý nghĩ trong tâm của rồng chúa, liền sai Mục-liên: “Nay phải cứu vua Ba-tư-nặc, không để cho rồng chúa làm hại.” Mục-liên vâng lệnh ta, ẩn hình bên trên cung điện và tạo ra sự biến hóa này. Rồng chúa lúc ấy, đã nổi giận mưa cát, sỏi, đá, ở trên cung điện; khi chưa rơi xuống đất, lập tức biến thành bầy bấu, y phục, đồ ăn uống. Vì nhân duyên này, ngày hôm nay Đại vương được sinh trở lại.

Lúc ấy, vua Ba-tư-nặc lo sợ đến y lông đều dựng đứng, liền quỳ gối đi đến trước Như Lai bạch:

–Nhờ ơn sâu dày của Thế Tôn mà con được cứu mạng sống!

Lại lạy sát chân Mục-liên và nói:

–Nhờ ơn Tôn giả mà con được cứu sống.

Lúc ấy, quốc vương liền nói kệ này:

Nguyện Thế Tôn sống mãi

Mãi mãi hộ mạng con

Độ thoát khổ, khốn cùng

Nhờ Thế Tôn thoát nạn.

Vua Ba-tư-nặc dùng hương hoa cõi trời rải lên mình Như Lai và nói:

–Nay con đem bầy bấu này dâng lên ba ngôi báu. Cúi xin nạp thọ.

Nói xong, vua đánh lễ sát chân, nhiễu quanh Phật ba vòng rồi lui đi.

Lúc ấy, Thế Tôn nghĩ: “Bốn bộ chúng này, phần lớn lười biếng, không chịu nghe pháp, cũng không tìm cầu phương tiện để tự thân tác chứng, cũng không mong đạt những gì chưa đạt, đắc những gì chưa đắc. Nay Ta làm cho bốn bộ chúng này phải khát ngưỡng giáo pháp.”

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bấy giờ, Thế Tôn không bảo cho bốn bộ chúng, cũng không dẫn theo thị giả; trong khoảnh khắc co duỗi cánh tay biến khỏi Kỳ hoàn, lên đến trời Tam thập tam.

Bấy giờ, Thích Đề-hoàn Nhân trông thấy Thế Tôn đến, liền dẫn thiên chúng ra trước nghênh đón Thế Tôn, đánh lễ sát chân, thỉnh Phật ngồi, rồi thưa:

–Thế Tôn khéo đến! xa cách lâu mới được thăm hầu.

Lúc ấy, Thế Tôn nghĩ: “Nay ta phải dùng thần túc thông ẩn thân để mọi người không biết ta ở đâu.”

Thế Tôn lại nghĩ: “Nay Ta ở trời Tam thập tam, nên hóa thân to lớn.”

Lúc ấy, tại giảng đường Thiện pháp ở trên trời có phiến đá vàng vuông vức một do-tuần. Thế Tôn ngồi kiết già trên phiến đá, vừa trọn cả mặt đá⁷.

---

⁷. Kim thạch 金石. Truyền thuyết Pāli, Phật ngồi trên ngai Paṇḍukambalasilāsana của Đế Thích.